

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: ledorot@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית *8840

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 2512 מגדלי ויטה בני ברק 5112401 או בפקס: 02-5605034

ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: יצחק	שם פרטי: ברוך
-------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: איציק	בלועזית Itzhak	שם נעורים: \
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ברוך	בלועזית Baruch	תאריך לידה: 1935 מין: זכר
מקום לידה (ישוב, מחוז): רומניה, פולטיצ'ן	בלועזית Romania	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: אייזיק	שם פרטי ושם נעורים של האם: לאה כץ	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): \	שם נעורים של האישה: \	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פולטיצ'ן, רומניה	בלועזית	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בי"ס יסודי	מקצוע לפני המלחמה: \	חבר בארגון או בתנועה: השומר הצעיר
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): מפולטיצ'ן- לעיר סוצ'בה- עד שהרוסים הגיעו- ובחזרה לפולטיצ'ן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? \		
האם היית במחנות? אילו ומתי? \		
מקום השחרור: סוצ'בה	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? \	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? לפולטיצ'ן	

שם האנייה (אם עלה בדרך הים): טיסה, רכבת, ומשם- האנייה "מולדת" מנאפולי לישראל	שנת עליה: 1963	מקומות/מחנות בדרך לארץ:
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה</p> <p align="center">(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):</p> <p align="center">נא לכתוב בגוף ראשון</p>		
<p>לאבא שלי הייתה כרכרה עם סוסים- במקום מונית, מה שיש היום, יום אחד באו ולקחו אותה החוצה מהבית- הלגיונרים- שהיו נגד היהודים, ולקחו לו את הסוסים. מאוחר יותר באו הגרמנים ולקחו אותה למחנה עבודה. ב-1941 אני ליוויתי אותה לתחנת רכבת, וראיתי איך העמיסו אותם כמו חיות, כמו פרות. הוא חזר מלוכלך, עם כינים, חזר אחרי שנה שלא ראינו אותה- לא ידענו כלום.</p> <p>1943- התחילו להרגיש את המצב ברומניה. היה פחד. אפילו מהגויים בסביבה, שעבדו יחד עם הגרמנים- אהבו לקחת את הרכוש מהיהודים, היה את אנטונוסקו, רומני גוי- והוא היה מארגון שקמו ועשו יד אחת עם הגרמנים- היו באים לבתים ומחפשים לקחת רכוש- פשיטות. היו מבקשים כסף, הם ידעו נניח שאבא שלי היה עצמאי עם הסוסים. היהודים, היה להם פחד תמיד בתקופה הזאת, גם אחרי זה הייתה אנטישמיות. וכמובן שאסור היה להתלונן.</p>		
<p align="center">נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p align="center">(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):</p>		
<p align="right">1943-1944</p> <p>אימא התחילה להיות מודאגת מאד ונהייתה חולה- ובהמשך היא נפטרה ממחלת עצבים (בזמן שאבא היה במחנה). למעשה בזמן שאבא לא היה בבית נכנס בה פחד גדול להישאר עם חמשת הילדים. אני הייתי בן 16 כשהיא נפטרה. בפולטיצ'ן הייתי ילד, היינו חמישה אחים, אני הרביעי במספר- היה קשה, עם אוכל, עם פרנסה. היו לנו חברים, אבל היה קשה עם בגדים, עם הכל. שמרנו כשרות, היינו בית מסורתי, לא נסענו בשבת. היינו בסדר עם השכנים, הרי נולדנו יחד עם הגויים השכנים, זה היה המצב הטבעי. היו לנו שם חיי קהילה יהודית, בית כנסת, היינו הולכים, היינו סביב זה.</p> <p>כשאבא חזר- העבירו אותנו, את המשפחה, לסוצ'בה, שם היינו פליטים. אני הייתי בן תשע כשעברנו לסוצ'אבה- הייתי מחפש לעזור, להשיג פרנסה, היינו ילדים ולא היה אוכל. לא הייתה עבודה, חיינו כפליטים- כל היהודים מהעיר שלנו עברו לשם. העבירו לשם את כולם כי היה שם ריק, ורצו לבודד. היינו רק מחפשים אוכל ועבודה- היה קשה. גם ההורים לא עבדו. למי שהיה קצת כסף- לקח ובזבז שם על אוכל. שם גם היינו תחת שלטון גרמני- עד 1944 כשמגיעים הרוסים, ואז הגרמנים בורחים- בשלב זה חוזרים כל היהודים לבתיהם המקוריים בפולטיצ'ן. שם מגלים כי חלק נהרסו, הכל היה פרוץ וחופשי, גבו מהבתים, ונאלצנו לחזור לבתים ולגלות כי אין שם כלום.</p>		
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p align="center">(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):</p>		
<p>בסוף המלחמה כשהרוסים גירשו את הגרמנים התחיל להיות עניין אחר לגמרי, התחלנו לחפש פרנסה, מקצוע. אבא התחיל להתארגן מחדש, לחזור לעבוד עם הסוסים וכו. והיהודים מנסים להשתקם. אני שלמדתי ארבע כיתות בבית ספר, חזרתי ללימודים, הולכים לבית ספר, הסתדר קצת עם הגויים עם הזמן.</p> <p>היה בסדר תחת השלטון הרוסי, המחסור בכסף הורגש כל הזמן, האוכל היה מסודר ומחולק ברמה שלא יכולת מה וכמה שתרצה, היו תלושים קצובים לחודש וליום, ולחם לא יכולת לקנות פעמיים ביום.</p>		

1948 בהתחלה למדתי אצל יהודי חייטות- לתפור חליפות. אחר כך החלפתי מקצוע- שלחו אותי ממפלגה יהודית של נוער יהודי- שלחו כמה חברים- ללמוד בעיר אחרת- שם למדתי להיות חרט, לעשות חלקים מברזל. ועד היום אני עושה את אותו הדבר, יש לי בית מלאכה בקריית מלאכי, ואני נוסע לשם יום יום. היה קשה בלימודים, היו מוכרים לחם עם תלושים (טיקט), שמן סוכר ועוד.

לא באתי הביתה שנה, לא נתנו חופשים. שני אחים שלי, אח ואחות, עלו בזמן הזה ארצה ב1949, ובבית נשארו שלושה. 1951 עזבתי את הבית כי אבא התחתן בשנית. כשסיימתי ללמוד את המקצוע חזרתי לפולטיצ'ן, הייתי בן 20 וגוייסתי לצבא הרומני, גוייסו יהודים רומנים יחד כולם, ידענו כמה נורא היה וגם מהעיר שלנו הרבה לא חזרו... שלוש שנים זה נמשך, היו אימונים, נשק, שנה לא הייתי, באתי לחופש, ואז חזרתי.

כשהשתחררתי אחרי אותה תקופה חזרתי לעבוד במקצוע שלי בפולטיצ'ן, במפעל, נכנסתי לעבודה, שלוש משמרות ועבודה מסודרת. ב1960 - בגיל 25 התחתנתי עם אשתי, נולד לנו ילד וביקשנו לעלות לארץ- ועלינו כולם, גם עם אחי הקטן, אבא ואשתו.

1963 בספטמבר- עלייה- הגענו יחד כולם לקריית מלאכי, התחלנו לעבוד, שבועיים קיבלנו צ'רף, כולנו יחד, ובהמשך בתים בשכירות מעמידר. אני מיד התחלתי לעבוד במקצוע שלי, וגם אשתי במקצועה בתור ספרית. אבא הלך לעבוד במפעל מיץ וגלידה, אשתו גם, אחי היה נגר. הייתה לנו דירה, וליד אחי הקטן שגר עם ההורים. הגענו לעיר של עולים חדשים ומכל העדות- בזמן ההוא היה יחס יפה וטוב מהיום, היה אופה וותיק שהיה מביא חלות.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כאן לקחו אותי הרבה למילואים אפילו שלא עשיתי צבא בארץ. היו צרכים בצבא את המקצוע שלי- חרט- מלחמת ששת הימים- תיקון טנקים וכו'- הייתי הולך עם המחלקה ('סדנה'- תיקונים). אני עובד עד היום במקצוע שלי, הבאנו עוד שני ילדים לעולם. סה"כ שלושה. היום אנחנו כבר סבא וסבתא מאושרים. אני לא מוצא את המלחמה כתקופה משמעותית, לא נהיינו ממורמרים- באנו הנה, פתחנו דף חדש. התקדמנו ואנחנו אומרים תודה לאל. הגענו לאן שהגענו בכוחות עצמינו, בלי לקבל כלום מאף אחד.

ראיון: שירי בין, פתח – תקווה, יולי 2014